

F.t.l. vedr. nordiske faderskabsafgørelser m.v.

Lovforslag nr. L 14. Fremsat den 9. november 1979 af justitsministeren

Forslag

til

Lov om anerkendelse af nordiske faderskabsafgørelser og om ændring af lov om anerkendelse og fuldbyrdelse af nordiske afgørelser om privatretlige krav

§ 1. Retskraftig dom om faderskab, der er afsagt af en finsk, islandsk, norsk eller svensk domstol, har bindende virkning her i landet. Med dom ligestilles i denne lov forlig indgået for en domstol.

§ 2. Fastsættelse af faderskab i Finland, Island, Norge eller Sverige, der er sket på anden måde end ved dom, har bindende virkning her i landet.

§ 3. En dom efter § 1 eller en fastsættelse efter § 2 har dog ikke bindende virkning her i landet,

- 1) hvis dommen eller fastsættelsen er i strid med en dom, der har bindende virkning her i landet og er afsagt i en sag, som er anlagt, før den anden retssag blev anlagt, eller før fastsættelsen fandt sted,
- 2) hvis dommen eller fastsættelsen er i strid med en fastsættelse, der har bindende virkning her i landet og har fundet sted, før retssagen blev anlagt, eller før den anden fastsættelse fandt sted,
- 3) hvis der her eller i udlandet verserer en sag om faderskabet ved en domstol, hvis afgørelse kan få bindende virkning her i landet, såfremt den verserende sag er anlagt, før den anden retssag blev anlagt, eller før fastsættelsen fandt sted, eller
- 4) hvis anerkendelsen ville være åbenbart uforenelig med grundlæggende danske retsprincipper.

§ 4. Verserer retssag om faderskabet i Fin-

land, Island, Norge eller Sverige, skal en senere i Danmark anlagt sag afvises eller udsettes, indtil der er afsagt retskraftig dom i den udenlandske sag.

§ 5. I lov nr. 300 af 8. juni 1977 om anerkendelse og fuldbyrdelse af nordiske afgørelser om privatretlige krav og om ændring af retsplejeloven affattes § 3, nr. 1, således:

»§ 3. Bindende virkning har retskraftig afgørelse om:

- 1) sagsomkostninger i en borgerlig sag om et krav, der er omfattet af denne lov eller af lov om anerkendelse af nordiske faderskabsafgørelser,«.

§ 6. Tidspunktet for lovens ikrafttræden bestemmes af justitsministeren. Loven kan sættes i kraft alene i forhold til et eller nogle af de i § 1 nævnte lande.

Stk. 2. Loven anvendes også på dom, der er afsagt, og fastsættelse af faderskab, der har fundet sted, før lovens ikrafttræden, medmindre dommen eller fastsættelsen er i strid med en anden dom eller fastsættelse, der er afsagt eller har fundet sted i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige før lovens ikrafttræden.

§ 7. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Der findes ikke i dansk ret lovregler, som i almindelighed indebærer, at udenlandske afgørelser i familieretlige sager skal anerkendes, dvs. lægges til grund af danske myndigheder uden nogen fornyet prøvelse. På visse områder har Danmark dog indgået overenskomst herom med andre lande. I forhold til de nordiske lande bør her først og fremmest nævnes den nordiske domslov (lov nr. 300 af 8. juni 1977 om anerkendelse og fuldbyrdelse af nordiske afgørelser om privatretlige krav), der også gælder for visse familieretlige afgørelser, men undtager afgørelser om f. eks. underholdspligt og slægtskab. Den nordiske domslov suppleres imidlertid på enkelte områder af særlige nordiske konventioner om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser fra de andre nordiske lande. Som eksempel kan nævnes konventionen af 23. marts 1962 om inddrivelse af underholdsbidrag. Anerkendelse af en udenlandsk bidragsafgørelse medfører, at danske myndigheder indirekte anerkender en bestemt virkning af en faderskabsafgørelse, nemlig bidragspligt, uden at der er pligt til at anerkende selve faderskabsafgørelsen. Det er således muligt, at denne ikke vil blive lagt til grund i anden sammenhæng, f. eks. under en arvesag.

2. Efter § 11, stk. 3, i lov nr. 200 af 18. maj 1960 om børns retsstilling kan justitsministeren bestemme, at anerkendelse af faderskab afgivet i udlandet ligestilles med en her i landet truffet afgørelse. Denne bestemmelse giver mulighed for at afslutte en faderskabssag ved, at den opgivne far for en dansk repræsentation eller undtagelsesvis for en udenlandsk myndighed anerkender faderskabet. Ligestilling af en sådan anerkendelse med en dansk anerkendelse forudsætter imidlertid, at den opgivne far er gjort bekendt med dansk rets regler om retsvirkningerne af faderskab. § 11, stk. 3, giver ikke mulighed for administrativt at bestemme, at en fremmed afgørelse, hvor man ikke har haft danske regler for øje, skal ligestilles med en dansk afgørelse. Der er heller ikke andetsteds i gældende

lovgivning hjemmel til at ligestille en udenlandsk afgørelse om faderskab med en dansk afgørelse, og som nævnt under punkt 1 er afgørelser om slægtskab undtaget fra den nordiske domslov. Spørgsmålet om anerkendelse af udenlandske faderskabsafgørelser er således ikke i dag lovreguleret. Dette udelukker imidlertid ikke, at man her i landet kan lægge en fremmed faderskabsafgørelse til grund, f. eks. i forbindelse med navne- og arveret for børn uden for ægteskab. Ved afgørelsen heraf antages det, at man bør lægge afgørende vægt på, om den udenlandske sagsbehandling må antages at garantere et rigtigt resultat, og på, om der til afgørelsen i det land, hvor den er truffet, er knyttet retsvirkninger, der i det væsentlige svarer til virkningerne af en dansk faderskabsafgørelse.

Ud fra disse synspunkter må det antages, at danske domstole i almindelighed vil anerkende en faderskabsafgørelse, der er truffet i et andet nordisk land.

3. Spørgsmålet om anerkendelse af nordiske faderskabsafgørelser har været drøftet som led i det nordiske lovgivningssamarbejde. Heller ikke de øvrige nordiske lande har generelle lovregler om anerkendelse af udenlandske faderskabsafgørelser, og det har vist sig, at den manglende lovregulering i nogle af landene har ført til praktiske problemer for parterne og for myndighederne. Disse problemer er vokset i forbindelse med den stigende bevægelighed over landegrænserne. I Danmark synes spørgsmålet dog ikke at have givet anledning til væsentlige problemer.

Reglerne i de nordiske landes børnelovgivning om fastsættelse eller ophævelse af faderskab og om behandling af faderskabssager bygger på de samme principper, og der har derfor under de nordiske drøftelser været enighed om, at det er ubetænkeligt generelt at foreskrive anerkendelse af faderskabsafgørelser, der er truffet i de andre nordiske lande.

Ved forhandlinger mellem justitsministerierne i Finland, Norge, Sverige og Danmark er man blevet enige om at foreslå, at der i de nordiske lande

udarbejdes ensartede love, der går ud på, at nordiske afgørelser om faderskab som hovedregel skal anerkendes i de øvrige nordiske lande. Det islandske justitsministerium har ikke deltaget i forhandlingerne, men har ikke haft indvendinger mod den foreslåede nordiske lovgivning.

I Sverige, Finland og Island påregner man at fremsætte lovforslag herom i efteråret 1979, mens man fra norsk side formentlig vil indarbejde reglerne i et forslag til en ny børnelov, der for tiden er under udarbejdelse. Det svenske lovforslag er optaget som bilag 1 og det finske som bilag 2.

4. Lovforslagets § 1 indebærer, at nordiske domme om faderskab skal anerkendes i Danmark. Dommen kan enten bestemme, at en mand bør anses som far til barnet, eller at han frifindes. Dommen kan også gå ud på, at et faderskab ophæves, hvad enten det har været baseret på formodningen om, at ægtemanden er barnets far, eller på en tidligere faderskabsafgørelse.

At dommen tillægges bindende virkning her i landet betyder, at den ligestilles med en dom, som er afsagt af en dansk domstol. Dette indebærer, at dommen tillægges retsvirkninger i forskellige henseender. Således kan den lægges uprøvet til grund ved andre afgørelser, hvor faderskabsspørgsmålet er af betydning. Af størst interesse er her spørgsmål om arv, navn og underhold. Dommen får endvidere betydning derved, at den i samme omfang som en dansk dom hindrer, at der her i landet rejses faderskabssag.

Faderskab til børn uden for ægteskab fastsættes imidlertid i de nordiske lande som regel administrativt ved, at den opgivne far anerkender at være far til barnet, jfr. for dansk rets vedkommende børnelovens § 11. Efter lovforslagets § 2 skal også fastsættelse, der er sket på anden måde end ved dom, have bindende virkning i Danmark, hvis fastsættelsen er sket i et af de andre nordiske lande. Om de særlige norske og svenske regler på dette område henvises til bemærkningerne til § 2.

Afgørelser efter §§ 1-2 skal anerkendes, selv om de er truffet før lovens ikrafttræden, jfr. nærmere bemærkningerne til § 6, stk. 2.

§ 3 indeholder en særregel om, hvordan konflikter mellem modstridende nordiske afgørelser skal løses. Når den ensartede lov gennemføres i de nordiske lande, vil modstridende afgørelser formentlig kun yderst sjældent kunne opstå. Når man alligevel har fundet det rigtigst at medtage regler herom, skyldes det dels, at usikkerhed om, hvilken af to modstridende afgørelser om faderskab der skal gælde, vil være til alvorlig ulempe for parter-

ne, dels at loven også skal anvendes af administrative myndigheder.

5. Lovforslaget har været til udtalelse hos: præsidenterne for østre og vestre landsret, Københavns byret, Århus by- og herredsret, Odense by- og herredsret og Aalborg by- og herredsret samt indenrigsministeriet, kirkeministeriet, overpræsidenten i København, Den danske Dommerforening, Foreningen af Dommerfuldmægtige i Danmark, Foreningen af politimestre i Danmark, Foreningen af politifuldmægtige i Danmark, Foreningen af amtmænd, Foreningen af amtsjurister og Advokatrådet.

Lovforslagets gennemførelse vil ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til § 1

Efter forslaget skal en retskraftig dom, der er afsagt i Finland, Island, Norge eller Sverige vedrørende faderskab til et barn, have bindende virkning i Danmark. At dommen skal være retskraftig betyder, at den ikke længere kan indbringes for højere instans ved ordinære retsmidler.

De domme, der i første række sigtes til, er domme, hvorefter en mand bør anses som far til et barn uden for ægteskab. Men reglen omfatter også de sjældnere sager om faderskab til ægtebørn, jfr. for dansk rets vedkommende børnelovens § 5. Det er uden betydning for reglens anvendelse, om dommen går ud på, at en mand skal anses som far eller frifindes for en påstand herom, eller på, at en mand får medhold i en påstand om, at han ikke er far til barnet.

Dommen skal anerkendes, selv om domstolen på grund af sagens tilknytning til et ikke-nordisk land har lagt dette lands lov til grund ved afgørelsen.

Det afgøres efter dansk ret, herunder også dansk international privatret, hvilke retsvirkninger der skal tillægges en faderskabsafgørelse, der er truffet i et andet nordisk land. Dommen vil dels have den betydning, at den danner grundlag for de forskellige retsvirkninger, der følger af faderskab, dels vil dommen hindre, at samme sag på ny rejses i Danmark.

Bestemmelsen omfatter også tilfælde, hvor en tidligere afgørelse, hvad enten det er i form af anerkendelse eller dom, ændres efter reglerne om genoptagelse, jfr. for dansk rets vedkommende retsplejelovens § 456 r.

Efter retsplejelovens § 456 r kan en sag, der er afsluttet ved anerkendelse, forlig i retten eller ved en upåankelig dom, efter anmodning af en af parterne genoptages, navnlig hvis den pågældende godtgør senere at have fået kendskab til omstændigheder, der kan antages at ville give sagen et andet udfald. Anmodningen om genoptagelse skal indgives til den ret, der har behandlet sagen. Har sagen ikke tidligere været behandlet ved retten, skal anmodningen i reglen indgives til retten ved moderens hjemting, jfr. § 456 r, stk. 3.

Bestemmelser om genoptagelse findes også i andre nordiske lande, og det har under de nordiske forhandlinger været drøftet, om de ensartede love burde indeholde regler om, hvorvidt domstolene i et nordisk land kunne genoptage en faderskabsafgørelse, der er truffet i et andet nordisk land, og som skal anerkendes efter §§ 1-2 i lovforslaget.

Man har under drøftelserne været enige om ikke at medtage regler herom i de fælles-nordiske lovforslag, men at overlade det til lovgivningen i hvert enkelt land. De danske regler om genoptagelse i retsplejelovens § 456 r har ikke haft tilfælde af genoptagelse af en udenlandsk afgørelse for øje, men det er efter justitsministeriets opfattelse ikke udelukket for en dansk domstol efter retsplejelovens § 456 r at genoptage en udenlandsk afgørelse, der efter lovforslaget har bindende virkning her i landet. Spørgsmålet har næppe særlig praktisk betydning, og det vil formentlig være mest hensigtsmæssigt, at genoptagelsessagen, i hvert fald når der er tale om en dom (jfr. side 112 i betænkning 126/1955 om ændring af reglerne om fastsættelse af faderskab), behandles af retten i det land, hvor den oprindelige afgørelse er truffet. Fremsættes der for en dansk domstol anmodning om genoptagelse af en faderskabsafgørelse, der er truffet i et andet nordisk land, kan retten efter justitsministeriets opfattelse afslå at behandle sagen, hvis det kan antages, at sagen enklere eller hurtigere kan behandles af retten i det land, hvor afgørelsen er truffet, jfr. princippet i retsplejelovens § 456 c, stk. 4, 2. pkt.

Efter dansk ret kan en retssag om faderskab afsluttes med et forlig indgået mellem sagens parter og godkendt af retten. Retsforlig i faderskabs-sager synes ikke at være kendt i de øvrige nordiske lande, men der har under de nordiske drøftelser været enighed om, at retsforlig skal ligestilles med domme. For at sikre enslydende love og for at fastlægge fortolkningen af ordet »dom« bl. a. i § 3, foreslås, at der som § 1, 2. pkt., indsættes en be-

stemmelse om, at retsforlig ved anvendelsen af denne lov ligestilles med domme.

Til § 2

Som nævnt i de almindelige bemærkninger, pkt. 4, fastslås faderskab til børn uden for ægteskab i de nordiske lande oftest ikke ved dom, men ved, at den opgivne far over for en administrativ myndighed anerkender faderskabet. Det foreslås i § 2, at sådanne anerkendelser afgivet i et af de andre nordiske lande skal have bindende virkning her i landet. Det er naturligvis en forudsætning, at anerkendelsen har bindende virkning i det land, hvor den har fundet sted.

At fastsættelsen skal være sket i et af de nordiske lande, skal ikke forstås rent geografisk. En anerkendelse afgivet for f. eks. en svensk diplomatisk myndighed i udlandet vil have bindende virkning i Danmark, når afgørelsen har bindende virkning i Sverige. Derimod omfatter § 2 ikke en anerkendelse afgivet på en ikke-nordisk ambassade i Stockholm. Forslaget tilsigter heller ikke at skabe grundlag for her i landet at anerkende en afgørelse truffet i et ikke-nordisk land, selv om den måtte have bindende virkning i et andet nordisk land.

Den norske lov om børn uden for ægteskab indeholder en regel om, at en mand kan anses som far til et barn, hvis han ikke senest 4 uger efter, at et af fylkesmannen udfærdiget forelæg er forkyndt for ham, meddeler, at han ønsker spørgsmålet afgjort ved retten. Kravene for senere at få en sådan passiv anerkendelse prøvet ved domstolene er dog små. En tilsvarende regel kendes ikke i de øvrige nordiske lande, og det har under de nordiske drøftelser været overvejet, om sådanne faderskabsfastsættelser bør medtages under lovforslaget. Fra norsk side er det oplyst, at fylkesmannen ikke udfærdiger forelæg, hvis moderen har haft samleje med flere mænd inden for avlingstiden, eller hvis fylkesmannen er i tvivl om rigtigheden af moderens oplysninger, og at fastsættelse af faderskab ved passiv anerkendelse i øvrigt forekommer sjældent. Det er også en forudsætning, at den opgivne far bor i Norge. De øvrige lande har herefter tilsluttet sig, at disse fastsættelser omfattes af reguleringen. Et norsk udvalg vedrørende revision af børnelovgivningen har dog af principielle grunde foreslået, at ordningen afskaffes (NOU 1977:95, side 23).

I Sverige kan fastsættelse af faderskab ske privat ved, at en mand anerkender faderskabet til en person over 18 år. Det kræves i sådanne tilfælde ikke, at nogen myndighed medvirker ved fastsæt-

telsen, men blot, at »barnet« godkender anerkendelsen, der skal bevidnes af to personer. I tilfælde af at manden i ægteskabet anses som barnets far, er det endvidere en betingelse, at han og moderen godkender anerkendelsen. Under de nordiske drøftelser har man fra dansk og norsk side erklæret sig indforstået med, at disse faderskabsfastsættelser medtages under ordningen, mens man fra finsk side har været betænkelig ved at foreskrive en ubetinget pligt til at anerkende disse fastsættelser.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger, pkt. 2, indeholder den danske børnelovs § 11, stk. 3, en regel, hvorefter justitsministeren kan bestemme, at anerkendelse af faderskab afgivet i udlandet kan ligestilles med en afgørelse, der er truffet her i landet. Sådanne afgørelser efter børnelovens § 11, stk. 3, vil være omfattet af lovforslagets § 2 og altså blive anerkendt i de andre nordiske lande.

Med hensyn til genoptagelse i Danmark af en faderskabsanerkendelse, der er afgivet i et andet nordisk land, henvises til bemærkningerne til § 1.

Til § 3

Forslagets § 3 angiver de undtagelsestilfælde, hvor en faderskabsafgørelse fra et andet nordisk land ikke skal anerkendes i Danmark.

Nr. 1-3 regulerer spørgsmålet om, hvilken afgørelse der i tilfælde af, at der foreligger indbyrdes modstridende afgørelser, skal have fortrin. Om baggrunden for en udtrykkelig regulering heraf henvises til de almindelige bemærkninger, pkt. 4. Som dér anført vil det være sjældent, at der vil forekomme indbyrdes modstridende afgørelser. Reglen i forslagets § 4, hvorefter domstolen skal afvise eller udsætte en faderskabssag, hvis der allerede verserer en retssag om faderskabet i et andet nordisk land, mindsker yderligere risikoen for modstridende afgørelser.

Nr. 1 handler om det tilfælde, hvor en afgørelse efter §§ 1-2 (den påberåbte afgørelse) strider mod en faderskabsdom, der har bindende virkning i Danmark. Den påberåbte afgørelse kan enten være en dom eller en fastsættelse, der er sket på anden måde end ved dom. Hvis den påberåbte afgørelse er en dom, har den ikke bindende virkning her i landet, hvis dommen er afsagt i en retssag, der blev anlagt, efter at den sag, der førte til den modstridende dom, blev anlagt, eller efter at fastsættelse på anden måde fandt sted. Når der er tale om modstridende domme, er det således afgørende, hvilken sag der blev anlagt først. Er den påberåbte afgørelse omfattet af § 2, dvs. en faderskabsanerkendelse, viger den for en modstridende dom, der

følger af en sag, som blev anlagt, før fastsættelsen efter § 2 fandt sted, det vil normalt sige før modtagelsen af faderens anerkendelse af faderskabet.

Nr. 2 omfatter den situation, hvor den påberåbte afgørelse strider mod en udenretlig fastsættelse af faderskabet, der har bindende virkning i Danmark. Den konflikt foreslås løst efter samme retningslinjer som i nr. 1. Er den påberåbte afgørelse således en dom, viger den for en faderskabsanerkendelse, der har fundet sted, før den sag, der førte til den påberåbte afgørelse, blev anlagt. Hvis den påberåbte afgørelse er en udenretlig fastsættelse, er det afgørende, hvilken fastsættelse der fandt sted først.

Nr. 3 indeholder en regel, hvorefter anerkendelse skal nægtes, hvis der ved en domstol verserer en sag om fastsættelse af faderskabet, der er anlagt, før den sag, der førte til den påberåbte afgørelse, blev anlagt, eller før den udenretlige fastsættelse fandt sted. Bestemmelsen indebærer, at anlæggelsen af den første retssag hindrer anerkendelse af en dom i en senere anlagt sag eller af en senere udenretlig fastsættelse. Reglen, der svarer til § 8, nr. 4, i den nordiske domslov, gælder kun verserende *retssager*.

Efter nr. 1-2 og nr. 3 er det en betingelse, at den faderskabsafgørelse, der gøres gældende mod den påberåbte afgørelse, henholdsvis har eller kan få bindende virkning i Danmark. Dette vil dels være tilfældet med hensyn til danske afgørelser, dels med hensyn til afgørelser, der er omfattet af forslagets §§ 1-2. Hvis Danmark i fremtiden skulle indgå aftale med et ikke-nordisk land om, at dette lands afgørelser skal have bindende virkning her, vil også sådanne afgørelser være omfattet af nr. 1-3.

Nr. 4 indeholder i lighed med den nordiske domslov en sædvanlig ordre public klausul.

Til § 4

Hvis der ved en dansk domstol anlægges faderskabssag på et tidspunkt, hvor der allerede verserer en retssag om faderskabet til det samme barn ved en domstol i et andet nordisk land, skal den danske domstol afvise eller udsætte sagen, indtil der er afsagt retskraftig dom i den udenlandske sag. Formålet med reglen, der svarer til § 11 i den nordiske domslov, er at modvirke, at retssag om samme faderskab behandles i flere nordiske lande. Bestemmelsen sigter kun til verserende *retssager*.

Det svenske lovforslag indeholder i § 4, stk. 2, en regel om, at et svensk »barnavårdsnämnd« ikke må godkende en faderskabsanerkendelse, hvis der

i et andet nordisk land verserer en retssag om faderskabet. Det finske lovforslag indeholder i § 3, stk. 2, en tilsvarende regel. Efter justitsministeriets opfattelse er en udtrykkelig lovregel herom overflødig i Danmark, da det må anses for en selvfølge, at politiet (i København overpræsiediet) ikke modtager en faderskabsanerkendelse, hvis det er oplyst, at der verserer en retssag om faderskabet i et andet nordisk land, jfr. princippet i børnelovens § 11, stk. 2.

Til § 5

På grundlag den nordiske konvention af 11. oktober 1977 om anerkendelse og fuldbyrdelse af privatretlige krav bestemmes det i § 3, nr. 1, i den nordiske domslov, at en retskraftig afgørelse om sagsomkostninger i en borgerlig sag om et krav, der er omfattet af loven, har bindende virkning. Denne bestemmelse omfatter således kun omkostninger i sager, der er omfattet af den nordiske domslov. Da faderskabssager ikke er omfattet af domsloven, ligesom de heller ikke anses for omfattet af 1977-konventionen, ville afgørelsen om sagsomkostninger i faderskabssager altså ikke have bindende virkning i et andet nordisk land. Efter svensk ønske er der derfor i forslaget medtaget en ændring af domsloven, således at § 3, nr. 1, også kommer til at omfatte sagsomkostninger i sager, der er omfattet af loven om anerkendelse af nordiske faderskabsafgørelser. For så vidt angår danske faderskabsdomme, har reglen ikke større betyd-

ning, da retten kun, når der er særlig anledning til det, bør pålægge en part at betale sagsomkostninger, jfr. retsplejelovens § 456 n, stk. 2.

Til § 6

Det vil være hensigtsmæssigt, at loven så vidt muligt træder i kraft samtidig med de tilsvarende love i de øvrige nordiske lande, selv om en samtidig ikrafttræden ikke er nødvendig. *Stk. 1* bemyndiger derfor justitsministeren til at sætte loven i kraft alene i forhold til et eller nogle af de andre nordiske lande. Bestemmelsen svarer til § 13, stk. 1, i den nordiske domslov.

Efter *stk. 2* har også afgørelser, der er truffet før lovens ikrafttræden, bindende virkning her i landet. Det kan imidlertid tænkes, at der forekommer modstridende afgørelser, der begge er truffet før lovens ikrafttræden. I et sådant tilfælde vil den konfliktløsning, der er foreslået i § 3, ikke uden videre være rimelig. *Stk. 2* foreskriver derfor, at loven ikke finder anvendelse, hvis der foreligger to modstridende, ældre afgørelser. I den situation må det afgøres efter almindelige regler, om en afgørelse skal anerkendes og i bekræftende fald hvilken.

Til § 7

Lov nr. 200 af 18. maj 1960 om børns retsstilling er sat i kraft for Færøerne ved anordning nr. 367 af 29. november 1962. I Grønland gælder vedrørende faderskab lov for Grønland nr. 197 af 16. juni 1962 om børns retsstilling.

Bilag 1

Svensk forslag til

Lag om erkännande av nordiska faderskapsavgöranden

Häri genom föreskrivs följande

1 § En lagakraftvunnen dom som har meddelats i Danmark, Finland, Island eller Norge och som avser faderskap till barn gäller även i Sverige.

Med dom jämställs i denna lag förlikning som har ingåtts inför domstol i Danmark.

2 § En fastställelse av faderskap i annan form än genom dom gäller i Sverige, om fastställelsen har skett i Danmark, Finland, Island eller Norge.

3 § En dom eller fastställelse som avses i 1 och 2 §§ gäller dock inte i Sverige,

1. om domen eller fastställelsen står i strid med en här i landet giltig dom i en rättegång som påbörjades innan den andra rättegången inleddes eller innan fastställelsen skedde,

2. om domen eller fastställelsen står i strid med en här i landet giltig fastställelse av faderskap i annan form än genom dom, såvida denne fastställelse skedde innan rättegången påbörjades eller innan den andra fastställelsen skedde,

3. om det här eller utomlands pågår en rättegång angående faderskapet som kan leda till en dom som gäller i Sverige och denne rättegång påbörjades innan den andra rättegången inleddes eller innan fastställelsen

skedde,

4. om det skulle vara uppenbart oförenligt med grunderna för den svenska rättsordningen att erkänna domen eller fastställelsen.

4 § Väcks vid en svensk domstol talen angående faderskapet till et barn men pågår redan en rättegång angående faderskapet i Danmark, Finland, Island eller Norge, skall talan avvisas eller förklaras vilande i väntan på lagakraftvunnen dom i den utländska rättegången.

Pågår en rättegång om faderskap i Danmark, Finland, Island eller Norge, får en svensk barnavårdsnämnd inte godkänna ett erkännande av faderskapet.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1980.

Lagen tillämpas även på en dom som har meddelats före lagens ikraftträdande och på en fastställelse som dessförinnan har skett i annan form än genom dom. Detta gäller dock inte om domen eller fastställelsen står i strid med en annan dom eller fastställelse som också har kommit till stånd före ikraftträdandet, antingen i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige eller, när den senare domen eller fastställelsen är giltig här i landet, i något annat land.

Bilag 2

Finsk forslag til

Lag om erkännande av nordiska faderskapsavgöranden.

I enlighet med riksdagens beslut stadgas:

1 § Laga kraft vunnen dom som avser faderskap och som har givits i Danmark, Island, Norge eller Sverige gäller i Finland, såframt annat ej följer av 2 §. Om förlikning, som har ingåtts inför domstol, gäller vad om laga kraft vunnen dom i denna lag är stadgat.

Fastställelse av faderskap genom erkännande eller eljest sålunda, att beslut av domstol ej har givits i ärendet, gäller likaså i Finland, om faderskap har fastställts under medverkan av dansk, isländsk, norsk eller svensk myndighet.

2 § I 1 § denna lag avsedd dom eller fastställelse gäller icke i Finland:

1) om domen eller fastställelsen står i strid med en i Finland giltig dom och sistnämnda dom har givits i en rättegång, som hade anhängiggjorts tidigare än den rättegång i vilken den förstnämnda domen gavs, eller innan fastställelsen skedde;

2) om domen eller fastställelsen står i strid med en i Finland giltig fastställelse och sistnämnda fastställelse har skett innan den rättegång, som lett till domen hade anhängiggjorts eller innan den förstnämnda fastställelsen skedde; eller

3) om rättegång angående samma sak har anhängiggjorts tidigare än rättegången, i vilken domen gavs eller tidigare än fastställelsen skedde och förstnämnda rättegång kan leda till en dom som gäller i Finland; eller

4) om erkännande av domen eller fastställelsen är uppenbart stridande mot grunderna för Finlands rättsordning.

3 § Väckes vid finsk domstol talan angående faderskap och är rättegång angående samma sak redan anhängig vid dansk, isländsk, norsk eller svensk domstol, skall talan avvisas eller förklaras vilande i avvaktan på laga kraft vunnen dom i den tidigare rättegången.

Har domaren mottagit handlingar angående erkännande av faderskap för i 20 § lagen om faderskap (700/75) åsyftat godkännande och är rättegång i samma sak redan anhängig vid dansk, isländsk, norsk eller svensk domstol, skall domaren icke godkänna erkännandet.

Denna lag träder i kraft den 19

Stadgandena i denna lag skall tillämpas även på sådan dom som har givits samt på sådan fastställelse som har skett före denna lags ikraftträdande.

Helsingfors den

1979

REPUBLIKENS PRESIDENT

/Justitsminister